

”Vi gör anspråk på förmånen att tillbe Gud den Allsmåttige i enlighet med vårt eget samvetes meningar och erkänner alla människors rätt till samma förmån, att tillbe hur, var eller vad de vill” (TA 1:11).

Iren hade roligt på sitt besök i Taiwan. Hans farfar, hans Yéyé, tog honom och hans lillasyster Ila till djurparken och så åkte de färja till en liten ö. De besökte vackra trädgårdar fyllda av mangoträd och orkidéer. Och de åkte till ett berg där aporna försökte stjäla deras mat! Apona gjorde Ila nervös, men Iren tyckte att det var kul.

Yéyé ville berätta för Iren och Ila om var deras familj kom ifrån. Han tog med dem så att de fick träffa alla sina släktingar och de gick till olika restauranger för att pröva nya maträtter. Iren hade övat på att använda ätpinnar. Han började bli riktigt bra på det.

En dag tog Yéyé Iren, Ila och deras föräldrar till en speciell plats. Det var en stor byggnad med stora, öppna dörrar och blänkande trägolv. Innan de gick in tog Iren och hans familj av sig skorna. ”Det här är en plats där man måste vara vördnadsfull”, sa mamma. ”Precis som i vår kyrka.”

”Är det här en kyrka?” frågade Iren. Det såg verkligen inte ut som någon kyrka han hade sett tidigare. Byggnadens färggranna tak hade uppåtböjda kanter. Personer i mörkblå dräkter gick tyst genom dörrarna.

”På sätt och vis”, sa mamma. ”Det är ett buddisttempel. Men man vigs eller beseglas inte här, som vi gör i våra tempel. Det är en kyrkobyggnad för Yéyés religion. Han kommer hit för att lära sig om Buddhas lärdomar och hjälpa andra.”

Pappa sa: ”Kommer du ihåg jordbävningen i Taiwan som vi såg på nyheterna för en månad sedan? Yéyé och andra frivilliga i det här templet hjälpte till efter att jordbävningen var över.”

”Vad gjorde de?” frågade Ila.

”Jag tror att de tog vatten till människorna och rörde bland ödeläggelsen”, sa pappa. ”De hjälpte också människor som hade förlorat sina hem att hitta någonstans att bo.”

”Oj”, sa Iren. Han log mot Yéyé. ”Det låter som jättemycket jobb!”

När de gick in i templet lade Iren märke till hur tyst och fridfullt det var. Han tittade sig omkring och fick syn på en stor trästaty. Ila och Iren stannade och stirrade.

”Är det där Buddha?” frågade Ila.

Mamma nickade.

Yéyé sa något till pappa på kinesiska, satte handflatorna mot varandra och bugade framför statyn av Buddha tre gånger.

”Yéyé lär oss hur han visar respekt för Buddha”, viskade pappa.

Iren rynkade ögonbrynen. ”Är inte det ...?” Han försökte komma på något som han hade hört tidigare. ”Är inte det att dyrka avgudar?”

”Buddhister dyrkar egentligen inte Buddha”, sa pappa. ”Buddha var en stor lärare, och de besöker hans staty för att minnas vad han undervisade om.”

”Det är ett buddisttempel”, sa mamma. ”Det är Yéyés religion.”

”När människor bugar här, visar de respekt – ungefär som att skaka hand”, viskade mamma. ”Yéyé bugar för att visa respekt för Buddha och vad han lärde.”

Mamma lade armarna om Iren och Ila. ”Och vet ni vad?”

”Vad?” frågade Ila.

”Alla här är Guds barn. Han älskar dem. Han älskar vad de gör för att hjälpa varandra.”

Iren tittade på Yéyé och på alla andra som satt tysta. Han hade en varm och god känsla inombords och förstod att det som mamma hade sagt var sant. Iren bad en liten bön till sin himmelske Fader: ”Tack för att du hjälper mig att träffa fler av dina barn.” ■

Författaren bor i Utah, USA.

Alla Guds barn

